

Hans

Of het lege nest syndroom

Kom je even naar mijn gansje kijken? Is de vraag van de kleinzoon van de familie de Ridder van Eureka.

Tuurlijk doe ik dat. Er zit een klein donzig wezentje te bibberen in een hoekje van een konijnenhok. Ik mag het vasthouden en bekijken. Wat klein! Wat mooi!

Omdat het voorjaar is en de tuin altijd nieuwe plantjes kan gebruiken, kom ik regelmatig langs bij Eureka en ja dan ga ik even gansje kijken.

Twee weken later, ik loop weer te struinen tussen de plantjes, wordt gevraagd of ik de gans niet mee kan nemen, 'jullie hebben gras'. Voor ik het weet zit ik in de auto met een gansje in de palm van mijn hand. Thuis gekomen moet er bedacht worden hoe we dat gaan doen. In een kooi? bij de kippen? Jacques maakt snel een kooi, we weken kattenbrokjes in water en zoeken een luw plekje op het erf. Na een week in de kooi bedenken we dat het fijn zou zijn voor Hans (want zo heet ie inmiddels) om los te lopen. We proberen het uit, en ja hoor het lukt. Hans loopt gezellig met ons mee, Gaat tussen ons in zitten als we buiten koffie drinken, staat te schreeuwen als de deur dicht gaat (dus die blijft open) en kletst de oren van onze kop. Kortom Hans is een volwaardig lid van het gezin. Ons ganzenkind.

Hans groeit als kool, hij eet inmiddels mais en graantjes en trekt her en der een plantje uit de tuin. Als wij wieden, doet hij het ook. Hans bemoeit zich overal mee.

Ik maak de zandbak schoon, doe er water in en kijk wat Hans doet. Heel voorzichtig zet ik hem erin. Hij schrikt en verzuipt bijna. Maar na een paar keer oefenen is het de gewoonste zaak van de wereld. Eerst ga je met de mensen koffiedrinken dan doe je de moestuin en nog zo wat gezellige klusjes om vervolgens in het bad te duiken, wild heen en weer te zwemmen, kopje onder te gaan, te badderen om vervolgens onder de droogmolen in een diepe slaap te vallen. Het leven is goed.

Hans wordt groot, het is een stevige jongen. Hij weet inmiddels hoe je paardebloemen uit de grond trekt, hoe je de pas geplante bloemkoolplantjes er weer uit ruikt en dat mensen binnen wonen en hij buiten. En dat laatste wordt een probleem. Als we een dag weg zijn, ligt Hans op de deurmat, hij wijkt niet, poept en piest op die mat en eet niet. Als een trouwe waakhond ligt hij op ons te wachten.

Ik leer hem vliegen. Ik loop op het erf, tegen de wind in hard van hem weg. Dat werkt, de wind pakt zijn vleugels en hij vliegt een stukje. De schrik is groot, de rest van de dag zit ie in zijn zwembad.

Maar elke dag gaat het vliegen een beetje beter, totdat ie het snapt. Met je kop in de wind staan, een stukje rennen en dan hop... de lucht in.

Omdat op ons erf zoveel bomen staan, is landen moeilijk. Soms zit ie te schreeuwen op het weiland waar onze schapen staan. 'Kom me halen, ik weet niet hoe ik terug moet' en dat doen we dan. Soms is ie een dag weg, we zijn dan altijd een beetje ongerust. Maar aan het eind van de dag staat ie aan de overkant in het maisveld. Ook dan ga ik hem halen. Kom maar kind. Samen steken we de weg over.

's Avonds brengen we hem gezamenlijk naar bed, in het kippenhok staat een kist met stro. Eigenlijk wil ie niet bij ons vandaan, dus elke dag is het een strijd. Maar hij snapt dat het moet.

Ik ga voorop, dan komt Hans en om te voorkomen dat ie vlak voor het hekje van het kippenweitje alsnog de benen neemt, loopt Jacques achter Hans. Mopperend gaat Hans in de kist liggen om vervolgens als een blok in slaap te vallen.

's Morgens mag ie er weer uit. Op een gegeven moment kan hij helemaal zelf uit het kippenweitje komen, hij komt ons halen, luid gakkend voor de deur. Kom eruit, we moeten aan het werk!

We drinken koffie, hij kletst wat tussen ons in, duikt in zijn badje en vliegt een rondje.

We zijn een gelukkig gezin.

Maar ja de zomer is bijna voorbij, wij zijn in de herfst veel in huis en wat moet Hans dan?

We gaan kijken waar kleine groepjes ganzen huizen, in de duinen vinden we verschillende meertjes met daarin wat ganzen, soepganzen, grauwe zoals Hans en rotganzen. Allemaal eenlingen dus daar kan Hans volgens ons wel bij.

Een dezer dagen gaan we hem brengen zeggen we stoer tegen elkaar. Dat is goed voor Hans, een vogel hoort uit te vliegen. Maar ja, we doen het niet... Hans is zo leuk, we zijn zo dol op hem... Elke avond zeggen we, nee ..morgen gaat ie echt...

Maar het hoeft niet meer, Hans zit in zijn badje als de vrachtwagen van de Welkoop het erf op rost, ja rost, want wij schrikken ons een hoedje en Hans schrikt zo dat ie weg vliegt.

Die komt wel weer terug, weten wij als ervaringsdeskundigen.

Maar... Hans komt niet terug, we zouden blij moeten zijn maar zijn het niet.

Ik stap op de fiets naar de dijk en fluit mijn ganzenfluitje. Er roept iets terug, heel in de verte. Ik fiets richting Schorren en blijf fluiten. Het ganzenroepje wordt luider en luider en ineens zie ik hem zitten. Moederziel alleen op het wad. Hij zit een beetje te prutten in het water. Ik loop naar hem toe, ga op mijn hurken zitten en praat tegen 'm. Hij praat opgewonden terug, prut ondertussen ook lekker verder. Ik denk 'zo is het goed hier hoort ie.'

Ik pak de fiets en wil weggrijden, maar dan begint Hans vreselijk te schreeuwen, hij rent het water uit en vliegt voor me uit. Ik loop met de fiets de trap af, waar hij ondertussen al op me zit te wachten. Ik pak hem op en we rijden naar huis. Jacques en ik stiekem heel blij dat het kind er weer is, Hans moe, valt onmiddellijk onder de droogmolen in een diepe slaap.

Hans blijft steeds langer weg na een vliegtocht, komt af en toe een nachtje niet thuis en wij zeggen 'dat is goed, zo hoort dat met kinderen te gaan'. Maar als ie een paar dagen weg blijft, ga ik toch weer op de dijk kijken. Pas vlakbij de Schorren, reageert ie op mijn fluitje.

Hij komt niet. Ik denk 'dat is goed, je hebt je plek gevonden tussen de andere ganzen.'

Ik fiets over de dijk, richting huis voor de koffie. Ineens hoor ik een ganzenroep boven me.

Daar vliegt Hans, hij blijft boven me vliegen. Ik fiets door, zo lang mogelijk om te kijken wat ie doet en om dit geweldige moment zo lang mogelijk te rekken. Op een gegeven moment, hij vliegt al een kwartier boven mijn hoofd, gakt ie heel heel hard, ik fluit terug en Hans draait met een grote boog de waddenzee op. Ik stop en kijk hem na, hij komt weer terug, gakt naar me en doet nog een rondje boven mijn hoofd en vertrekt weer naar zee. Ik blijf staan tot ik hem niet meer zie.

Dag kind, het gaat je goed, we hebben van je genoten.

Judy Weggelaar

